

Met ontzaglijke moeite richtte hij zich op in zijn stoel. Het hoesten deed hem wankelen, maar hij kwam tot bij de deur — hij wilde Sander Vredericxsz. belasten met de onmiddellijke bezorging van den brief. De hevigheid van den koortsaanval was zoo buitengemeen groot, dat hij de hand niet kon uitsteken, om de deur te openen. Hij greep zich aan den wand vast, en hoestte, hoestte. . . . Gesmoorde kreten — en soms eene gruwelijke verwensching, die het duldeloos lijden naar zijne lippen deed wellen — klonken in het kleine vertrek. Eindelijk rukte hij in een aanval van koortswede de deur los, en wilde op den drempel Sander met luide stem roepen, maar de hoest belette hem geluid te geven. Daar zijne kamer op het portaal der groote trap van het voorhuis uitkwam, klonk zijne hijgende ademhaling, de hevige aanvallen van hoest luide Sander in de ooren, die de schilderijen in den gang afstofte. In een paar sprongen was deze boven, en stond eene sekonde als verpletterd, toen hij zijn jongen meester in 't oog kreeg.

Gerbrand hield zich vast aan den post van zijne deur. Zijn gelaat doodsbleek, het voorhoofd parelend van angstzweet, de lippen blauw, de oogen met eene uitdrukking van nameloos lijden, wijd geopend, stamelde hij, maar verstaanbaar:

— „Sander! Mijn . . . . brief . . . .”

— „Gans bloed! Gans bloed! Ik sla een gat in den hemel! Wat raad!” — riep Sander, die aanstonds op Gerbrand toetrad, en hem in de armen nam. Het was duidelijk, dat eene kwaadaardige koorts hem had aangetast. De huiveringen namen in felheid toe, de stekende pijn ter linkerzijde werd bijna ondragelijk. Sander zag en begreep alles. Snel leidde hij den deerniswaardigen zieke naar zijne legerstede. Snel ontdeed hij hem van zijne bovenkleeding, zijne hozen en schoenen. Snel wikkelde hij hem in de dekens, terwijl den lijder bittere kreten van de lippen rolden.

Daarna vloog Sander naar zijne meesteres, die hij reeds op den bovengang ontmoette. Moeder Marretje had gerucht gehoord. Zij zag aan Sander's ontstelden blik, dat er nieuwe rampen dreigden. Zij vroeg niet, snelde eene zijtrap af, en verscheen aan Gerbrands bed op het oogenblik, dat deze uitgeput van hoesten en lijden ineenzonk. Zijn smeekende oogopslag scheen een laatst beroep op hare liefderijke hulp. Zij boog zich over den nu bewusteloozen kranke. Er druppelde een groote traan uit haar oog, en viel op zijn voorhoofd.

(Wordt vervolgd.)